

Tekst Preek/Overweging kerkdienst 8 mei 2022 door Afke Boezewinkel

(met erachteraan teksten van de gebeden en van de zegen)

Afgelopen week dwaalde ik rond in de Jardin du Luxembourg in Parijs. Overal liepen mensen in witte en fleurige klederen van alle volkeren en stammen te flaneren. In de grote vijver speelden kinderen met de zeilbootjes die er in rondreven. De enige ingreep die de bewakers moesten doen was het vriendelijk verzoek aan de mensen die zich hadden geïnstalleerd met hun stoelen aan de randen van de vijver. Of ze de stoelen een eind verderop wilden zetten. Zodat de kinderen ruimte hadden om veilig met de zeilbootjes te spelen en de ouders er goed bij konden blijven. In 1986 was ik met een vriendin naar Parijs gegaan. Onze goede ouders waren vreselijk ongerust want er waren in die tijd bomaanslagen in Parijs. De grote warenhuizen Lafayette en Printemps waren al doelwit geweest van de Fouad Ali Saleh groep, die niet wilde dat Frankrijk wapens leverde aan Iran. Wij hadden nog maar net onze neuzen boven de grond van het metrostation vanaf Gare du Nord gestoken of de hel brak los. Het was 17 september 1986 en zojuist was er een brute aanslag gepleegd om warenhuis Tati in Parijs.

Wij hebben in een café even onze ouders gebeld. Er waren nog geen mobiele telefoons. Onze ouders waren niet gerust. Maar wij waren jong. Wat je je ouders al niet aandoet. Maar de kracht en onbezonnenheid van de jeugd is een geheimenis dat ouders aanvaarden als zij kinderen krijgen die gezegend mogen zijn met een eigen wil. En die met het vasthouden van het hart de ruimte willen geven. Er is altijd nog het gebed. Houd hen dan vast in heel hun kwetsbaar leven, God, en ga met hen mee, op de toppen van het licht en in het dal van diepe duister nis.

Wij bezochten in de Jardin du Luxembourg een gedenkwaardige tentoonstelling van een schilder die in grote,

woeste panelen de scènes uit openbaring had geschilderd. Grote panelen toonden de indrukwekkende visioenen van Johannes. En ineens stonden we live midden in zo'n scène.... Gaandeweg werden wij omsingeld door meer en meer voertuigen van de zwaarbewapende gendarmerie. Een soort ME kwam massaal de tuin in en begeleidde de bezoekers naar de uitgang: Gewone kinderen met hun ouders, grootouders met kleinkinderen, studenten, toeristen van alle volkeren en stammen. Er was dreiging van weer een aanslag. Hoe heftig wil je het hebben. Warenhuizen. Een onschuldige middag in een park. De combinatie van de indrukwekkende vlamme portretten van de schilder, van wie ik de naam niet meer weet, de onschuld van de tuin en de mensen en de enorme dreiging van het moment zal ik nooit meer vergeten.

En de dreiging is er steeds weer. Krant voor krant, bericht na bericht, lezen we van de nog steeds en steeds weer de dreigingen van mensen die elkaar naar het leven staan. Om allerlei redenen. Want na Tati hadden we Charly Hebdo. En Bataclan. En inmiddels ook Boetsja, en noem maar op. Er is een prachtig boek geschreven door de vaders van een van de slachtoffers van Bataclan en een vader van een van de daders. Azidine Amimour en Georges Salines. Zij spreken met elkaar over hun verdriet, hun machteloosheid, over het verlies van hun kinderen. Hun boosheid ook. Al sprekende komen zij nader tot elkaar in hun hartverscheurende wereld.

Houd hen dan vast, door heel hun kwetsbaar leven heen, en ga met hen mee, op de toppen van het licht en in het dal van diepe duisternis. Vaders bidden het. Moeders bidden het. Tot God, tot Allah. Iedereen die om kinderen geeft bidt het. Want iedere mens wil het geluk voor z'n

kinderen. En de gebrokenheid ontstaat als dat geluk wordt gesaboteerd door het onrecht en mensen die misbruik maken van het onrecht.

In openbaring 6, dat even voor onze lezing van vanmorgen staat, staat de verzuchting van de heiligen voor Gods troon. Hoe lang nog? Hoe lang nog? En omdat heiligen slechts heilig zijn is het: Hoe lang nog, voordat de onrechtvaardigheid in deze wereld gewroken zal worden? Hoe lang nog tot we werkelijk de lofzang kunnen aanheffen? Hoe lang nog? Hoe lang moeten we het nog vol houden?

Alleen al de schare die niet te tellen is, vind ik een ontroerend beeld. Die talloze scharen van mensen die zoeken naar houvast. Zoeken naar een thuis. Zoeken naar de breuk in de wolken waar het zonlicht doorheen kan komen. We kunnen het groot denken. Maar we moeten klein beginnen. De vrede begint niet in Washington en Geneve, zegt Levinas, maar bij u thuis aan de ontbijttafel. Aan het begin van de dag. Wie heeft en neemt er nog de tijd om samen te ontbijten? Of samen aan tafel te zitten? Ik vind het zelf ook ontzettend moeilijk om tijd te nemen om te gaan zitten, met mn kinderen, praten met elkaar. Je moet er in deze tijd de best voor doen. In welke samenhang dan ook: Er moet een veilig thuis zijn, waar je gezien wordt, gehoord wordt. Is dat ook niet dat prachtige beeld van ontferming dat Openbaring ons vertelt: Hij zal zijn tent over die schare uitspreiden. Ze

zullen geen honger meer hebben, geen dorst, ze zullen niet meer ontredderd in de hitte van de dag staan, want ze zullen gehoord worden. Een groots beeld. Een visioen. Maar ook de bedoeling van wat mensen zijn.

Ik vraag me dan ook altijd af: wat is er met het jongetje Poetin gebeurd, ooit. Had hij een moeder? Een vader? Hij zegt dat hij niet weet wie zijn ouders zijn. Maar had hij dan tenminste niet iemand die om hem gaf, echt om hem gaf? Weet hij dat God om hem geeft? God om hem huilt om wat hij doet, om wat hij de naaste, dus God zelf aandoet? Dat hij de mensen in de grote verdrukking van deze tijd voert?

In Jesaja en in openbaring wordt de mensheid getroost. Vanuit de barre tijden blijft er het perspectief van de troost. van het kind dat onbevangen kan spelen. Van iedere mens die zich geliefd mag weten, gewoon, om wie hij en zij is. geliefd, want aan deze wereld geschonken. Het is niet de bedoeling dat mensen lijden. Het is niet de bedoeling dat mensen lijden aan elkaar.

Het lijkt erop alsof de tijden veranderen, maar toch ook dat het nodig blijft om het hoofd te bieden aan dat wat kwaad is.

Karel Eykman schreef ooit de prachtige bewerking van de kleine Jesaja van Rotterdam. Over de klaprozen die bloeien. Die altijd zullen blijven bloeien (volgende pagina):

*Luister naar mij, hoe ik met mijn hond op pad
in de oorlog, toen ik nog klein was
zwierf in een hopeloos verwoest stad
toen het puin nog mijn speelterrein was.
Het was een nare, rare kaalgeslagen troep toen
ik dacht dat niets meer ooit zou groeien.
Ik dacht dat niets het ooit nog zou doen
toen ik opeens die klaproos zag bloeien.*

*Toen wist ik, eens komt er een einde aan
aan dat gedonder van kanonnen
eens zal de woestenij in bloei weer staan
eens geeft de oorlog zich gewonnen.
Op ieder godgeklaagd terrein
zullen toch klaprozen blijven komen.
Dat blijft, dat zal altijd zo zijn
dat wordt ons nevernootniet afgenomen.*

*Want tussen plastic en colablik
zijn het klaprozen die het niet laten
te bloeien tot hun laatste snik
in de barsten van de straten.
Wees zelf een klaproos als je kan
met alle weerbarstigheid je eigen.
Daar word je moedig en vrijmoedig van
en je bent niet klein te krijgen.
Amen*

Voorbede – Stil gebed - Onze Vader

Wij danken u voor kinderen
Wij bidden dat zij zich altijd welkom in het
leven zullen voelen, welkom bij de mensen,
We hopen en bidden dat zij lang en goed en
vrolijk zullen leven en dat zij zullen stralen
van plezier en van mededogen en dat zij
zullen schitteren als mens van goede wil en
dat zij lichtdrager te midden van de mensen
zullen zijn.
Wij bidden voor de moeders en de vaders
van deze wereld. Dat zij aan hun kinderen
warmte, liefde en respect meegeven voor
zichzelf, gelijk ook voor de anderen. Dat zij
zich aanvaard weten, zodat zij ook anderen
in hun eigenheid kunnen aanvaarden. Wij
bidden voor de vrouwen die zo graag

moeder wilden worden maar het verdriet
voelen van het gemis dat het niet kon, niet
kan. Wij bidden voor allen die een
overschaduwde herinnering hebben aan
hun ouders. Wij bidden voor allen die voor
hun ouders gaandeweg onherkenbaar
worden, omdat die jou leerde lopen, nu
dwaalt in het woud van vergetelheid. Dat
verdriet
Inspireer uw kerk wereldwijd om de
blijdschap van de ruimte van Uw hart uit te
dragen
Help ons om ook in ons eigen bestaan te
beseffen dat U het bent die uzelf gegeven
hebt, opdat wij toekomst hebben, vergeven
mogen zijn, verder mogen en dat ons

mensenleven geborgen mag zijn in U, wat
ons ook wedervaren mag.
Roep Licht uit over de duistere harten van
hen die het respect voor mensenlevens
hebben verloren
Schreeuw het Licht wakker in de hoofden
en harten van de overheden die mensen
onderdrukken en gevangenhouden.
Roep licht uit over de harten van leiders van
volkeren
Roep Uw Licht uit over de mensen in pijn
Roep Uw licht uit over hen die lijden in het
gemis van hun liefde die ze niet meer
kunnen vasthouden
Roep toch eindelijk licht uit over deze
wereld
Roep licht uit over de mensen die in
verdriet niet meer het licht kunnen zien
Roep licht uit over hen die gevangen
worden gehouden door de somberheid

Roep licht uit over hen die zich verschuilen,
angstig geworden door het boosaardige
gefluister van anderen
Roep licht uit over allen die vervolgd
worden om hun geloof
Sta op in ons bestaan
En Licht uw kerk in deze wereld bij
Dat zij schuilplaats mag zijn,
Een thuis van welbevinden en veiligheid
Een broedplaats van moed en goede
gedachten
Een huis waarin de hartelijkheid en
aanvaarding wonen
En waar liefde mensen zegent.
Roep licht en vrijheid en samenzijn en
vrolijkheid uit over deze wereld gevangen in
bangheid.
Roep licht uit naar een toekomst in
verantwoordelijkheid, voor elkaar, voor uw
schepping.

Stilte.....

Zegenbede / uitzending en zegen

Dat de zon je mag verwarmen,
dat je omarmd wordt door het Licht
dat je je hart durft te laten zien,
dat je talenten zich mogen ontvouwen
dat je tevreden bent met het leven,
dat je vrede hebt met jezelf en de ander.
Daartoe moge God ons zegenen.
Allen: Amen